

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ ΜΟΥ

ΥΜΕΝΑΙΟΙ

I

...Καί θά σύρεις ωστόσο τή σοφή Σου ἀπιστία ἴσαμε τὸ βοιό. Καί θάρθουν οἱ παπάδες μᾶς ἀφιβολοῦς θρησκείας πού δέν προσκυνᾶς, νά Σοῦ διαβάσουν τίς εὐχές. Θά σκύψεις. Πρέπει. Τὸ μεγάλο τὸ πρέπει. Ἀκριβέ, πού μᾶς σπάρραξε μῆνες. Βουρκώνεις; Ἡ μοῖρα μας.

Σύρε, Καλέ μου.

Τὰ χεῖλια μου; Ἐλα... ἓνα μόνο φιλι. τὴ στερό... καί θά σύρεις... δέν εἶναι ;

II

Μὴν τὸν πείς στοὺς ἀνθρώπους τὸν καημὸ πού μᾶς τρώει. Θά γελᾶσουν. Τὸ γέλιο πού βρίζει, πού λαθώνει τώραιο. Μά σύρε, Δόσε τὸ χέρι, Ἀγάπη μου, τὸ γερό Σου τὸ χέρι, πού χαράζει τοὺς δρόμους, δόσ' τὸ χέρι στήν ἄλλη. Μοιρόγραφο. Στήν κοπέλλα τὴν ὄριμη, τὴ γυναίκα πού πλάι Σου, ἀνίδει, Σέ προσμένει νηπιό. Χλωμάξεις; Ὠραία θά εἶταν καί κείνη. Τὸ πέπλο μονάχα... πῶς τῆς τόχουνε βάλει; Ποιός τὴν ἔσπασε νύφη; Καί μ' ὅλα δέν εἶναι ἄσκημη... Δόσ' τῆς τὸ χέρι καί σκύψε.

Μὴν κοιτᾶς τίς γαλάξιες τολύπες πού σκορπᾶει τὸ θυματήρι. Εἶναι πλάνα τὰ ὄραματα πού διαβαίνουν μέσα στὰ θημάτι τους τὰ μάγια... Μὴ θυθίζεις τὰ Μάτια Σου μὲ τὴ δίψα τοῦ ὄνειρου. Καί τὰ μάτια μου ἂν εἶναι τὸ πού φρύγει Σε ὄραμα, τὰ μαδιά μου τὰ μάτια πού νεῖρεσαι, μὴν κοιτᾶς τίς τολύπες. Τὰ γράμματα ἄκου. Τί καλά νά πιστεύαμε ὅσα λέν οἱ παπάδες !

III

...Καί θά καῖνε οἱ λαμπάδες τοῦ γάμου Σου ἀκόμα. Κ' ἡ γυναίκα, ἡ ἀνίδει, τὸ νηπιό ἢ φτωχιά θά προσμένει νῦν τῆς λύσει τὸν πέπλο, σά θά φύγεις — μυστήριο μὲς στή θεία Σου χλωμάδα — μακριά πρὸς τὰ φίλτρα τῆς σιλίβας Σου τῆς παιδοῦλας πού δέρνεται ἀπόψε.

Θά τρεῖξεις στὰ χάρια μου. Καί θαμοὺς θά γεμίσοιμε ἀπόψε, καί θρησκείες θά συντρίψοιμε μεῖς, ἢ νά στήσοιμε πῖνω ἀπὸ τὰ συντρίμμια τῆς πρόληψης, σὺν ἐκδίωξη, ὄρασι, τὸ πανάκριβο εἶδωλο τῆς τρανῆς μας ἀγάτης. Τῆς ἀγάτης πού ξαίρει νά λυγίζει ἄταλά — Ἐσὺ τὸ λές — καί νά ὀρθάνεται γίγαντας. Ἐλα...

Μὴν ἀργεῖς. Ἐνας ἴσκιος ἀπ' τοῦ δρόμου τὴν ἄκρη. Ποιός ἄλλος; Σά μιὰ δέηση σμίγουν τὰ χεῖλια μου στὸ γλυκὸ τὸνομά Σου. Ἀλῆμονο, ὄχι !

Μά ἔλα ὡς τόσο. Οἱ κόσμοι τῶν ματιῶν μου πού ὀμνοῦσες, θησαυροὶ Σου κι ἀπόψε. Δέν τοὺς ἄγγιξε κανὴν ἢ συνθήρη.

Πικραμένη; Σά σκέπη ἀπὸ κούραση ἀπλωμένη στὰ μάτια μου; Μὴ ρωτᾶς, Χιλιαγάτητε. Καί τὰ μάτια Σου μόνο ἂν ρωτοῦνε, μὲ πνίγεις.

Δέν ἔλαψα. Ψέμα. Πέτα μόνο αὐτὸν τὸν κερένιο ἀνθὸ πού φορεῖς, κι ὅλα ἔβτανε ὄνειρο. Τὰ μαδιά

μου δέν τὰ εἶδες; Εἶναι ἡ μόνη ἀλήθεια· τὰ μαδιά πού ἔκτευες. Κοίτα. Ἐνὰ μῦθο ἀλλιώτικο σά νά χύνουν ἀπόψε. Θά ναι θεῖο τὸ μεθῆσι Σου μὲς στὸ πνῶ τους χρυσάφι.

Μὴν ἀργεῖς. Ἡ ἀνάσα μου τάχα σπελάζει τὸ θῆμα Σου καί δέν τάκουσα ἀκόμα ;

Μὴν ἀργεῖς. Τὸ κομῆ μου ἀλάκερο ἓνας ἴμνος ἀπόψε πρὸς Ἐένα, πρωτάκουστος. Ἐνα κρίνο, ἓνα θάμα, μού λές, στὸ τρεμάμενο φόντο τῆς ἀνίερης — ἂς σὺρλιάζουν — τῆς λευκῆς μας παστάδας. Τὸ φτῖνον τὰ κέρνα λεμονάνθια τοῦ ψεύτη Σου γάμου;

Μὴν ἀργεῖς. Στήν Ἐδέμ, στὸν γερεμό, πρὸς πού τάχα μὲ σέρνεις ἀπόψε; Μάξι Σου μονάχα.

Δέν ἤρθες ἀκόμα; Ἡ δίψα μού φρύγει τὰ χεῖλια πού τάμαδες νά διψοῦνε τὴ δίψα τῆς σάρκας Σου. Ἀμαρτία... Μά διψῶ.

IV

Μήτε ἴσκιος ἀκόμα. Περιπάτημα οὔτε. Μόνο ἓνας λυγμὸς μὲς στὴ νύχτα...

Καλέ μου, σά νάργησες... Τρέμω...

Βαθῦ—Σάμου, Δεκέ'ρης '920.

ΜΠΕΤΙΝΑ

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

ΠΟΝΩ ΤΟΝ ΠΟΝΟ ΠΩΣΒΥΣΣΕ

"Ἄν ἐμαρμάρωσε βαθιὰ στὰ στήθη μου κ' ἡ Λύπη, κ' εἶμαι ὅπως φαίνομαι ἥρεμη, σὺν ἀγκυμα, καί κρῶα, κάποτε σά νά θλίβουμαι, μὰ ὄχι γιὰ νέα πικρία. Πονῶ τὸν πόνο ποῦσθησε καί τὸν καημὸ πού λείπει.

ΑΓΑΠΗ

"Ὅσο τὸ Μῖσος γύρω μου πῶ ἀγοιμένο οὐρλιάζει, τόσο ἡ Ἀγάπη πῶ βαθιὰ στὰ στήθη μου ριζώνει, κι ἂν ὅλα ἐνάντια τῆς χυμοῦν τὰ Πάθη, δὲ δειλιάζει, τὸ ξαίρει πού εἶναι ἀληθινή κι ἀθάνατη αὐτῆς μόνη.

ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Εἶναι καιρὸς πού τάγαπῶ, πρὶν σὲ γνωρίσω ἀκόμα, τὸ θεῖο χαμόγελο πού ζεῖ στὸ σκαλιστὸ σου στόμα. Θυμᾶμαι πῶς μὲ μάγεψε κάποιο ὀλμπισίσο δεῦλι, καί μ' ἔσυρε σ' ἐνὸς θεοῦ τὰ μαρμαρένια χεῖλη.

ΧΑΜΟΓΕΛΑ

"Ὅλα χαρῆκαν μέσα μου μὲ τὸ χαρειασμό σου, κ' ἡ λύπη μου ἀναγάλασε καί μέρεψεν ἀκόμα, καί τὸ χαμόγελο πού ἀγνὰ ἀποκριθὲ στὸ δικό σου, ὄλη τὴ μέρα στόλιζε τὸ θλιβερό μου στόμα.

ΜΗ ΜΕ ΛΥΠΑΣΤΕ

Μὴ μὲ λυπᾶστε· κι ἂν τραβῶ τὸ δρόμο τοῦ Θανάτου, κάποιο θεὸ μου ἀκολουθῶ στὸν ἔργο Γολγοθᾶ του, καί τοῦ σταυροῦ του ὀλόχαρη μοιράζομαι τὸ θάρρος, καί τῆς ἀλόγιστης ψυχῆς τὴν πίστη καί τὸ θάρρος.

ΔΙΨΑ

"ὦ, τῆς Ἀγάτης δίψα ἐσὺ, πού στήν ψυχὴ σὲ νιώθω, στήν πρώτη δὲ ζῆτῶ πηγὴ νά σκύψω νά σὲ σθῆσω. Σαίρω ἀσθηστὴ μὲς στήν καρδιά βαθιὰ νά σὲ κρατήσω κι ἂν εἶναι ἀκόμα νά χαθῶ μὲ τὸ δικό σου πόθο.

ΜΥΡΙΑΝΝΑ